

„OPOPOPAPA, OPOPOPEPE!“

– Martin Geišberg

Festival Adios Dovidenia

Milí a milé! Keď čítaš tieto riadky, už sme doma z FAD-ka. Teda, ak ešte nemáš povinnosti v Párovských hájoch dať sálu kultúrneho domu do pôvodného stavu. V takom prípade: nech ťa sila sprevádza!

Festival sa skončil a ako to už býva po čase strávenom na podujatí takéhoto charakteru, pociťujeme prázdno. Na istý čas sme dobrovoľne uväznení v bubline s ľuďmi s rovnakými hodnotami, záujmami a s niektorými sa trafíme aj do humoru. O to náročnejší je návrat do reality. Ale o tom sa netreba rozpisovať, všetci to dobre poznáme. Vy, FAD-kári, to zažívate predsa už pravidelne desať rokov.

Ako som písal v prvom čísle Párovskohájskeho náFADníka, ocitol som sa tu s vami prvýkrát. No mal som pocit, že som každoročnou súčasťou a to nielen vďaka komunitnému rozmeru FAD-u, ale najmä vďaka vám, všetkým ľuďom podielajúcim sa na festivale. Prijali ste

ma medzi seba bez zbytočných otázok a ukázali ste mi čaro FAD-u, o ktorom som doteraz len počúval.

Ďakujem Vám! Všetkým! Najmä mojim kolegom Kováčom a kolegyni nieKováčovej za spoluprácu na tomto plátku, Silvii za prejavenu dôveru, facilitátorom odborných diskusií za nie príliš dôkladnú odbornosť (no o to krajšie spätné väzby pre súbory), skratka všetým, vďaka ktorým sa môžeme v Párovských Hájoch cítiť ako doma.

Oddychujte a do skorého videnia!

Matej Feldbauer

O FAD-KU S NAJPOVOLANEJŠOU

Je priateľská, pedantná a neustále vymýšľa niečo nové. Miluje slobodu, prírodu a snívanie. Charakterizuje ju detský úsmev a rôznorodosť. Váži si úprimnosť a nemá rada faloš. Sama so sebou je najviac spokojná vtedy, keď sa vyspí viac ako šesť hodín a nenapcháva sa sladkosťami. A ak by raz bola herečkou, chcela by si zahrať v nejakej vzdušnej akrobacii a lietieť vo vzduchu. Je dušou festivalu, jeho múzou a zároveň precíznou manažérkou (nie len ľudských zdrojov), ktorá vie byť na viacerých miestach naraz a v jednom čase... naša Silvia.

Ak by existovali Nepárovské Lesíky, mali by Párovské Háje vôbec šancu?

(smiech) To by záležalo od toho, či by tie Nepárovské Lesíky mali kultúrny dom, alebo nie.

Ktoré atribúty by podľa teba mal spĺňať dobrý festival?

Dobré miesto, priestor, kde sa realizuje. Ľudí, ktorí ho pripravujú. Aby boli spoločne naladení na jednu vlnu, spolu súznili a plnili všetky tie dielčie úlohy, ktoré treba zabezpečiť či už po technickej stránke, v logistike dopravy, stravy, ubytovania. A samozrejme

ľudí, účastníkov, ktorí na tom festivale chcú byť a prinášajú napríklad veľmi zaujímavé inscenácie.

Chodiš na veľa festivalov. Ak ich porovnáš, v čom je FAD iný?

FAD je iný asi hlavne v tom, že je komunitný. Ale komunitný aj v tom zmysle ako fungujeme – že nie je problém, aby ráno nabehlo 20 ľudí a vypratali sálu, ktorú len pred šiestimi hodinami zapratali lavičkami. Myslím si, že je iný v tom, že sa na ňom naozaj podieľajú všetci, či už v tej prípravnej fáze, alebo počas jeho trvania. Že to nie je tak, že niekto čaká na to, ako to niekto iný spraví.

Spomenieš si na nejaký skutočne šialený zážitok z FAD-u, na ktorý nikdy nezabudneš?

Najšialenejšie to bolo v čase pandémie, v roku 2021, keď asi nikto neveril, že organizovanie festivalu neprerušíme a že ho zrealizujeme. Ani my sme si neboli úplne istí, či to bude možné. Ale v ten rok sem prišli súbory z piatich krajín a to bolo naozaj šialené. Všetky tie opatrenia, keď nikto nevedel, čo sa vlastne môže a čo nemôže. Ale ja som šťastná, že sa to nakoniec podarilo a že sme do-

konca zorganizovali aj koncert v rúškach. A použili sme aj dymostroj, hoci bol zakázaný, ale dostali sme povolenie od hygieny.

Máš nejaký nesplnený sen v podobe hosťa, ktorého by si chcela na festival pritiahnuť?

Fúúúha. To je veľmi ťažká otázka. (zamyslenie) Ale to naozaj, iba snívame – ja by som určite chcela, aby sem raz prišlo divadlo z Japonska.

A workshop?

Môj sen sa tento rok splnil – worksop s Tomášom Janypkom, z čoho sa veľmi teším. A druhý sen bol workshop s Radom Piovarčim a Luckou Bielik. Ten sa mi už tiež splnil. Takže teraz momentálne ani nemám konkrétny sen. Ale určite by som chcela, aby to stále boli workshopy, ktoré prinášajú niečo nové, nejakú úplne novú skúsenosť a účastníkov posúvajú ďalej.

Keď porovnáš FAD spred desiatich rokov, v čom vidíš rozdiely?

Najväčší rozdiel je v tom, že máme skutočne vynikajúcu spoluprácu, čo sa týka techniky a technického zabezpečenia. Iný je tiež v tom, že prichádzajú zahraničné divadelné produkcie. A iný je aj v tom, že nás je viac

v organizačnom tíme. Už to nie je len na dvoch ľuďoch, ale je nás tu viac, z čoho mám veľkú radosť. No a tiež to, že nezostávame len v Párovských Hájoch, ale ideme už viac do priestoru, napríklad do kultúrnych centier v Nitre.

Čo tebe osobne prináša organizovanie FAD-u?

Prináša mi to veľmi veľa nových kontaktov, rôznych stretnutí s veľmi zaujímavými ľuďmi a veľmi ma to napína. To, že sa môžem realizovať a spolupracovať či už s dobrovoľníkmi, zahraničnými partnermi, lektormi alebo významnými osobnosťami v oblasti scénického divadla.

Čo by si festivalu zaželala k 10. výročiu?

Chcela by som festivalu FAD zaželať, aby pri ňom zostali ľudia, ktorí sa na ňom už roky spolupodieľajú. Aby prichádzali stále noví a noví diváci a zároveň noví dobrovoľníci a nové divadelné súbory. Aby nestagnoval, ale aby išiel ďalej.

Za rozhovor ďakuje Andrea Rysová.

